

ע"פ 5781/19 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 5781/19

לפני: כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופט ד' מינץ

המערער: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי לנוער
בירושלים מיום 16.07.2019 בת"פ 18-11-32646
שניתן על ידי כבוד השופט ר' כרמל

תאריך הישיבה: ד' בתשרי התש"ף (03.10.2019)

בשם המערער: עו"ד נאילזחאלקה

בשם המשיבה: עו"ד אופיר טישלר

בשם שירות המבחן לנוער: עו"ד טלי סמואל

פסק-דין

1. מונח לפנינו ערעור על חומרת עונש המאסר בפועל שנגזר על המערער בבית המשפט לנוער שבבית המשפט המחוזי בירושלים - תקופה של 16 חודשים (ת"פ 32646-11-18, כב' השופט ר' כרמל). טענתו העיקרית של הסנגור היא כי בגזר הדין נפגע עקרון אחדות הענישה, וזאת ביחס לנאשם אחר בפרשה, שנדון אף הוא ל-16 חודשי מאסר, לצד הפעלת מאסר מותנה בן שישה חודשים. מחצית מתקופת המאסר המותנה שהוטל על הנאשם האחר הופעלה בחופף ומחציתה הופעלה במצטבר, כך שהנאשם הנוסף נדון בסך הכל ל-19 חודשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח. הסנגור הסכים כי אין הבדל בחומרת המעשים שביצעו המערער וחברו, אך לגישתו הפגיעה בעקרון אחדות הענישה באה לידי ביטוי בכך ששני הנאשמים קיבלו אותו עונש, על אף עברו הפלילי המחמיר יותר של הנאשם האחר.

המערער הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן, שבו ייחסו לו שלושה אישומים. שלושת האישומים נגעו להתפרעויות שבהן השתתפו עשרות אנשים, ובהם גם המערער והנאשם האחר. המערער הורשע בשלושה אישומים, כאשר בשלושתם יוחס לו ידוויי אבנים כלפי כוחות הבטחון, ובשניים מהם יוחס לו אף ידוויי של בקבוק או בקבוקי תבערה לעברם.

2. סיכום הדברים הוא כי אין הבדל בעל נפקות בין שני הנאשמים בפרשה מבחינת מבחן המעשה, מה שאין כן ביחס למבחן העושה. על פי קו זה, ההבדל בין הנאשמים במבחן העושה מצדיק התערבות בעונש המאסר שנגזר על המערער.

אכן, עקרון אחדות הענישה בין שני נאשמים באותו כתב אישום מושרש בפסיקתנו, ויש טעם מסוים בטענת הסנגור בעניין זה. ברם, עקרון אחדות הענישה אינו שיקול בודד, וזהו המענה לטענת הסנגור. המערער ביצע מספר עבירות של התפרעות, נסיון תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות ונסיון הצתה, כאשר בשני מקרים המערער - כמו הנאשם האחר - אף הצית בקבוקי תבערה ויידה אותם לעבר כוחות הבטחון ממרחק של כמה עשרות מטרים. אמנם המערער היה קטין כבן 17 בעת ביצוע העבירות, אך מכל מקום חובה להילחם נגד התופעה המסוכנת של ידוויי אבנים ובקבוקי תבערה כלפי כוחות הבטחון. בראייה זו, עונש של 16 חודשי מאסר הינו מתון. התערבות בענישה לקולא בנסיבות מעין אלה פוגעת באינטרס הציבורי, לרבות הרתעת הפרט והכלל. אף אם היה מקום להחמיר יותר בענשו של הנאשם האחר, ההבדל בינו ובין המערער בכל מקרה לא אמור להיות דרמטי. בהינתן הנסיבות בכללותן, לרבות הפעלת המאסר המותנה נגד הנאשם הנוסף, שהוביל לכך שעונשו יהיה חמור יותר מזה שנגזר על המערער - נראה שהתערבות בענישה עלולה לפגוע באינטרס הציבורי ובשיקול של ענישה הולמת יותר מאשר הותרת התוצאה על כנה. לשון אחר, כך דרכו של שיקול בודד בענישה. כוחו תלוי במקרה הנדון, בנסיבות הפרטניות ובשיקולי הענישה האחרים.

מנקודת מבט זו, לא יהיה זה נכון להתערב בענישה.

3. הערעור נדחה.

ניתן היום, י"א בתשרי התש"ף (10.10.2019).
